

“Πήγε ο υποτακτικός μου να κοιμηθεί. Που, όμως, να κοιμηθεί...”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Μία φορά ἔφεραν ἕνα τσουβάλι μὲ πατάτες, κάτω εἰς τὸν ἀρσανᾶ μας. Ἐναν ἀρχάριο ὑποτακτικὸ πού εἶχα (τώρα δὲν εἶναι στὴ συνοδιά μου) εἶπε ὅτι εἶναι κουρασμένος, καὶ δὲν θέλησε νὰ πάει νὰ τὸ φέρει. Πῆγα ἐγὼ τότε κάτω, γιὰ νὰ τὸ φέρω. Ὅταν ἔφθασα κάτω, ἦτο σταματημένο ἐκεῖ ἕνα κρὶς-κράφτ. Τοὺς ἔκανα νόημα, καὶ ἦρθαν πιὸ κοντά μου οἱ δύο κύριοι πού ἦσαν μέσα. Ἦσαν καθηγηταὶ Πανεπιστημίου. «Γέροντα», λέει ὁ ἕνας, «μήπως γνωρίζετε τὸν παπα-Ἐφραίμ, πὺ μένει ἐκεῖ ἐπάνω;» «Ἐγὼ εἶμαι», ἀπήντησα. Τότε ἐκεῖνος εἶπε: «Γέροντα, ἐσεῖς οἱ μοναχοὶ εἴσθε ὄντως μακάριοι, διότι ἐσεῖς ζεῖτε ἀκριβῶς μὲ συνέπεια τὴ χριστιανικὴ ζωή».

Ὅταν ἐπέστρεψα στὸ κελλί, λέω εἰς τὸν ὑποτακτικὸ τὸ περιστατικὸ μὲ τοὺς καθηγητάς. Τότε λέει μὲ πολλὴ ἀναίδεια: «Ναί, ἐδῶ τους διώχνεις, ὅταν ἔρχονται· κάτω ὅμως, μόλις κατεβαίνεις μόνος σου, τοὺς προσκαλεῖς». «Τί νὰ κάνω, παιδί μου, ἔτσι ἦλθε καὶ ἐνήργησα τὴν ὥρα ἐκείνη. Τώρα ἂς πᾶμε, νὰ κάνουμε κανένα κομποσχοῖνι εἰς τὰ κελλιά μας. Ἄς κάνουμε μία ὥρα κομποσχοῖνι».

Ὅταν τελειώσαμε, ἔρχεται καὶ μὲ ἐρωτᾷ: Πόσα κομποσχοῖνια ἔκανες;» «Τόσα»,

ἀπήντησα. «Σὲ μία ὥρα μόνον τόσα ἔκανες; Ἐγὼ ἔκανα περισσότερα, καὶ μποροῦσα νὰ κάνω κι ἀκόμη περισσότερα». Τὰ ἔλεγε δὲ αὐτὰ μὲ ἀναίδεια καὶ θράσος. Δὲν μίλησα καθόλου· πῆγα στενοχωρημένος εἰς τὸ κελλί μου· καὶ μόνο ποὺ δὲν ἔκλαιγα γιὰ τὴ συμπεριφορὰ αὐτοῦ του παιδιοῦ.

Πῆγε ὁ ὑποτακτικός μου νὰ κοιμηθεῖ· ποῦ ὅμως νὰ κοιμηθεῖ· ἔντονη δαιμονικὴ ἐνέργεια. Ἔρχεται καταφοβισμένος εἰς τὸ κελλί μου καὶ μοῦ λέει: «Γέροντα, αὐτὸ καὶ αὐτὸ μοῦ συμβαίνει· σῶσέ με». Τότε τοῦ εἶπα: «Αὐτὸ συμβαίνει ὅταν κανεὶς συμπεριφέρεται ἄσχημα εἰς τὸν Γέροντα καὶ τὸν λυπεῖ». Τοῦ διάβασα τότε μία εὐχὴ καὶ τοῦ ἔφυγαν ὅλα, ὅλη ἡ δαιμονικὴ ἐνέργεια. Κατόπιν πῆγε καὶ κοιμήθηκε ἡσυχος.

ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ